

Voorwoord

Het gebied rondom de Monts Faucilles vormt het wijde decor van een fantastisch wandelavontuur. Hier ben je wandelaar, zonder je ook maar één ogenblik 'toerist' te voelen.

Het unieke van deze omgeving is de uitgestrektheid en het contrast tussen de verschillende landschappen : ruige bossen, waar ruisende beekjes zich een weg banen tussen bemoste keien, oneindige glooiingen aan de horizon, adembenemende valleitjes, verrassende historische gebouwen, mysterieuze overblijfselen van de keltische beschaving, slaperige dorpjes waar je je 50 jaar terug in de tijd waant.

In deze omgeving wandel je een hele dag zonder een mens tegen te komen, wat je wel ziet is een koppel reëen of een brutale vos, een buizerd die zijn aanwezigheid verraaft met z'n specifieke 'iew, iew'.

En met een beetje geluk zie je nog een ijsvogeltje, een slang, een otter, een das of heel misschien een wild zwijn of een edelhert.

Ik wens je heel veel wandelgenot in en rond het Sikkelsegebergte.....

Inhoud

- 1 Peu d'Aquet, Pont-du-Bois, Canal de l'Est tussen Ambiévillers en Selles
- 2 Droiteval, Attigny, Pont Tatal
- 3 Montmotier, Fontenoy le Château, Canal de l'Est
- 4 Briseverre, Ecolonie in Thiètry
- 5 Selles, Passavant la Rochère en de Glasblazerij
- 6 Montdoré, Hurécourt, La Basse Vaire, Vauvillers
- 7 Surance, Gruy en de Pain de Sucre
- 8 De vallei van de Druïden,
De bron van de Saône en de Madon
- 9 Bains-les-Bains en Le Coney

1.

Peu d'Aquet, Pont-du-Bois, Canal de l'Est tussen Ambiévillers en Selles

Le Morillon is een 'hameau' (gehucht) dat hoort bij de gemeente Ambiévillers. Ambiévillers heeft 111 inwoners en een eigen burgemeester.

Bij Le Morillon staat sinds 2006 een gedenksteen voor de slachtoffers van het verzet uit de Tweede Wereldoorlog.

Peu d'Aquet is een gehuchtje dat bij de gemeente Pont-du-Bois hoort. Peu d'Aquet betekent : 'weinig te makken', op deze plek woonden mensen die het niet breed hadden. De beboste helling tussen Le Morillon en Peu d'Aquet gaat vanaf Peu over in velden, die zich uitstrekken tot aan het Canal de l'Est.

Pont-du-Bois heeft een grappig kerkje en in het veld tussen Pont-du-Bois en Ambiévillers ligt het Mausoleum. Dit is een kapel ter herinnering aan de slachtoffers uit de Eerste en de Tweede Wereldoorlog. De Eerste Wereldoorlog heeft in deze omgeving veel slachtoffers gemaakt: 2/3 van de mannelijke bevolking tussen 20 en 60 jaar oud liet het leven in de loopgraven.

Als je vanuit de velden rondom Pont-du-Bois omhoog wandelt naar La Quigengrogne kom je door een ruig bos, dat doorkruist wordt door ruisende en kabbelende beekjes die hun weg zoeken tussen bemoste keien.

La Quigengrogne is een open plek in het bos. De jagers telen er mais, die ze gebruiken als lokvoer voor de wilde zwijnen. Om van de 'Quig' bij Le Morillon te komen is even zoeken naar smalle paadjes in het bos. Her en der staan eeuwenoude grensstenen, want je bent hier op de grens van Lotharingen en Franch-Comté.

Tussen Ambiévillers en Selles kun je prachtig wandelen langs het kanaal. Je komt ondermeer langs enkele grappige sluiswachtershuisjes en langs statige herenhuizen.

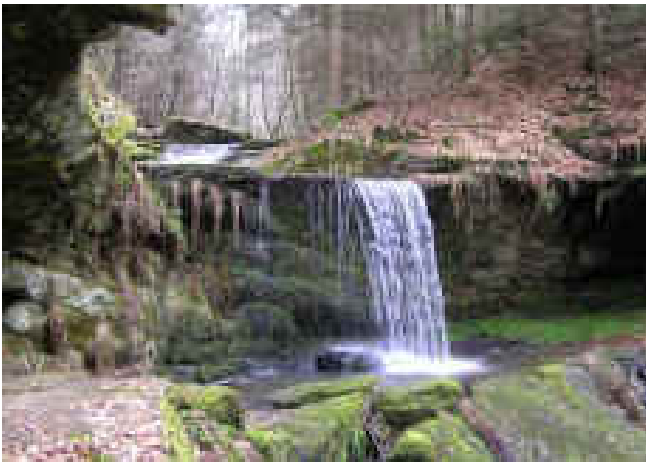
Het kanaal wordt 's zomers bevaren door pleziervaartuigen. Vanuit Fontenoy le Château kun je een boottochtje maken naar Ambiévillers en vice versa. De passages door de diverse sluisjes zijn een belevenis op zich. In Selles is het goed toeven langs het kanaal. Je kan er lekker pootje baden en picknicken langs het water. De bakker in Selles verkoopt zelfs tussen de middag allerlei lekkernijen, zoals gebak, vers fruit, frisdrank en flessen wijn.

2.

Droiteval, Attigny, Pont Tatal

Op weg naar Droiteval passeer je een aantal markante plekjes. Komende uit het bos boven la Frison heb je fantastisch uitzicht richting Vittel. Voordat je de vallei van de Ourche bereikt ligt er een arboretum bij de kapel in het bos. In vroeger tijden hebben missionarissen allerlei uitheemse boomsoorten meegebracht van hun verre reizen om ze te planten in het arboretum bij la Hutte. Tot 1940 was er in la Hutte een koninklijke smederij. Als energiebronnen beschikte men hier over waterkracht en natuurlijk over het hout uit het bos. Na la Hutte kom je door la Forge Neuve, vroeger was ook hier een smidse, tegenwoordig is deze plaats een stiltecentrum van 'Ecolonie', een ecologische gemeenschap.

Vlak voor je aan het eind van de vallei bij Droiteval arriveert, kun je over het smalle bospaadje naar links. Je komt dan bij de Notre Dâme de la Source, verstilde schoonheid.

In Droiteval is de cisterciënser abdij uit 1128 niet te missen. Bij het herenhuis aan het meer ligt een nog intakte steenkolenschuur uit de 19e eeuw. Op zondag wordt het antieke orgel in het kerkje bespeeld en kun je een kijkje nemen in het schildersatelier van Mirjam Bijvank.

Na Droiteval maakt de weg een bocht en moet er even fiks worden geklauterd. Boven gekomen kan je linksaf het bos ingelopen, dan kom je boven op Pont Tatal uit, een boogbrug uit de 17e eeuw. Je kan er nog altijd overheen lopen, vroeger reed hier de trein. Beneden onder de brug loopt de Ourche. Vervolg je het pad na Pont Tatal dan arriveer je in La Couchaumont, een lieflijk valleitje langs de Saône. Het huis met de watermolen was vroeger een zagerij, tegenwoordig kan je er een kamer huren, de Saône stroomt er onder de bedden door. Attigny is een typisch streekdorpje, met een sintelstenen brug over de Saône. Bij restaurant Chez Nous kan je even uitblazen op het terras of bij de open haard.

3.

Montmotier, Fontenoy le Château, Canal de l'Est

Tijdens een vakantie bij Le Morillon mag een wandeling tussen Montmotier en Fontenoy le Château niet ontbreken. Van de lieflijke velden rondom Montmotier wandel je langs de oevers van de Coney en het Canal de l'Est naar Fontenoy-le-Château. Een goddelijke wandeltocht ; wanneer je over het smalle dijkje tussen de Coney en het kanaal loopt lijkt het alsof je over water kan lopen.

Grappige sluiswachtershuisjes, een oud badhuis, idyllische boeren-optrekjes doen je wegdromen over een 2e huisje in Frankrijk...

Fontenoy is een romantisch dorpje langs het kanaal. Er zijn talloze steegjes en trappetjes. Je dorst kan je lessen bij Bar l'Arlequin, het dorpscafé wordt gerund door ...alweer een Hollander..

In de jachthaven van Fontenoy kun je een boottochtje boeken op een rondvaartboot. Tip: ga voorin op het dekje vlak voor de stuurman zitten.

Het trapsteegje naast het postkantoor in Fontenoy brengt je bij de ruïnes van het château. Je passeert eerst nog de begraafplaats.

Boven Fontenoy kom je uit op een schitterend plateau. Bij mooi weer zie je van hieruit Bains les Bains.

Met het kanaal in de diepte aan je voeten, kijk je aan de overkant op de Pain de Sucre. En ja, de foto van de witte koeien is hiër gemaakt.

4.

Briseverre en Ecolonie in Thiètry

Als je bij Le Morillon langs de rijhal doorloopt kom je bij L'Etang des Puits. Steek je daar het veld over naar de houtwal, dan kom je uit op een oud bospad. Vroeger liepen de kinderen van de Morillon over dit pad als ze naar school toe gingen in Moscou. Het schooltje in Moscou staat er nog steeds, het wordt bewoond door een hollander en zijn gezin.

Via dit oude pad kun je doorsteken naar l'etang Coné Fontaine. Een schitterend meer in het bos bij Clairey.

Tussen Clairey en Hennezel ligt het museum van Glas, ijzer en hout.

In Thiètry, een klein gehuchte bij Hennezel, was vroeger een vakantiekolonie. Hier konden de kinderen uit de grote steden hun vakanties doorbrengen. Tegenwoordig is deze plek de bakermat van Ecolonie, een van oorsprong hollandse vereniging.

Ecologie (de leer van het ecologisch denken en handelen) betekent op Ecolonie meer dan alleen gezond, biologisch tuinieren of bouwen. Ecologie is een begrip dat alle aspecten (materieel en geestelijk) van het leven omvat. Het begrip eco is afgeleid van het Griekse woord oikos, hetgeen thuis betekent. Ergens thuis zijn wil eenvoudig weg zeggen, 'Je op je gemak voelen, jezelf kunnen zijn'.

Deze visie wordt uitgewerkt in een concept, waarin de thema's duurzaamheidsdenken, natuur(-beleving), creativiteit en spiritualiteit elkaar wederzijds inspireren.

Een belangrijk onderdeel van Ecolonie is de groente- en kruidentuin.

Op Ecolonie kan je aanschuiven aan een vegetarische lunch.

Heb je geen zin om helemaal naar Ecolonie te lopen dan kun je vanuit Clairey via Briseverre terug wandelen naar le Morillon. Briseverre, ook alweer een heel oud en klein gehuchtje, ligt tegen een zonnige helling, die bijzonder geschikt is voor de teelt van rood fruit. Er worden frambozen, bosbessen en aardbeien gekweekt. In het seizoen kan je er (tegen betaling) fruit plukken. Er worden verschillende soorten jam verkocht.

5.

Selles, Passavant la Rochère en de Glasblazerij

Na een afdaling door het bos arriveer je in Selles, een slaperig dorpje aan het kanaal, waar alles draait om de ijzeren burg over het kanaal. De brug is nog steeds in gebruik en als je geduld hebt totdat er een boot passeert kan je met eigen ogen de werking van het draaimechanisme aanschouwen. De brug wordt nog altijd met de hand bediend. Beneden kun je heerlijk aan het water zitten, op een zomerse dag ben je niet de enige die er pootje baadt.

Vanuit Selles loop je langs de kanaaloever naar Passavant. Onderweg moet je via een gammal bruggetje het kanaal oversteken.

Passavant la Rochère is een dorp dat bestaat uit twee 'verdiepingen'. Het dorpspleintje met de bakker ligt in het onderste deel, dat door een hoge boogbrug wordt gescheiden van het bovenste deel van het dorp.

Loop je Passavant noordwaarts uit dan arriveer je bij l'Etang Neuf. Aan één van de schaduwrijke zitjes kan je je casse-croûte verorberen.

Een kilometer verder ligt de Verrerie de la Rochère, de oudste (1475) nog in werking zijnde glasblazerij van Frankrijk. Een bezoek zeker waard. Je kan er bijzondere souvenirs op de kop tikken (niet te hard).

6.

Montdoré, Hurécourt, La Basse Vaivre, Vauvillers

Voor een wandeling terug in de tijd moet je naar Montdoré en Hurécourt. Het zijn dorpjes waar de tijd ergens vlak voor de oorlog stil moet zijn blijven staan.

Montdoré betekent 'goud-overgoten berg'.

Inderdaad ligt het dorpje op de top van een heuvel. Aan alle kanten heb je schitterend uitzicht, naar het noordoosten op Vauvillers, naar het zuiden op Hurécourt.

Via de velden en een klein stukje bos kan je doorwandelen naar Vauvillers. Een slaperig ministadje, maar je vindt er een postkantoor, een bank, een bureau de tabac en alle eerste levensbehoeften...

Een wandeling vanuit Montdoré naar het noorden voert je naar het Canal de l'Est. Je passeert La Basse Vaivre, een typisch lintdorpje. Inmiddels ontdekt door verschillende hollanders, die er een tweede huisje of zelfs een chambre d'hôtes hebben.

7.

Surance, Gruy en de Pain de Sucre

Het plateau bij Surance is een geweldig decor voor een wandeling, wijdsheid en oneindigheid zijn hier de trefwoorden.

Je kan er op één dag te voet van Moscou naar Jeruzalem. Als klap op de vuurpijl loop je nog even over het pad des doods (Chemin de la Mort). Als je dat er levend van afbrengt kom je uit op de Pain de Sucre, het Suikerbrood. Je moet je er een weg banen over smalle paadjes langs een dicht beboste helling, maar dan heb je ook wat : uitzicht op Fontenoy-le-Château aan de overkant van het Canal de l'Est. Heel bijzonder zijn de restanten van een imposante grensmuur. Midden in de wildernis getuigen ze van de afbakening tussen Lotharingen en Bourgondië in vroeger tijden.

In het jachtseizoen kan je hier zomaar midden in een drijfjacht belanden. Het is zaak er voor te zorgen dat je niet wordt aangezien voor een hert of een wild zwijn. Vooral na de middagpauze, als de jagers een met alcohol overgoten lunch hebben genoten is de kans op vergissingen aanwezig. Zelf dragen de jagers fel oranje gekleurde hesjes, uit puur lijfsbehoud....

8.

De vallei van de Druïden, De bron van de Saône en de Madon

In de Vallei van Saint Martin (de heilige Martinus), ook wel de Vallei van de Druïden genoemd, ontspringt de Madon. De Madon mondt, via de Maas, uiteindelijk uit in de Noordzee. Een paar kilometer verderop, in Vioménil ontspringt de Saône, die uitmondt in de Middellandse Zee. Tussen beide bronnen loopt de 'ligne de partage des eaux': een denkbeeldige lijn die de scheiding vormt tussen de rivieren die afwateren naar de Noordzee en de rivieren die naar de Middellandse zee stromen.

De Romeinen wisten al van het bestaan van deze lijn en hebben er handig gebruik van gemaakt bij de aanleg van hun wegennet. Op die manier hoefden er geen bruggen te worden gebouwd! In het landschap zie je nog resten van deze 'voies Romaines'.

De bron van de Saône ligt op het hoogste punt van de Monts Faucilles : 467 meter hoog en werd vroeger als heilig beschouwd omdat er magische vis in voorkwam die malaria zou genezen.

De vallei van St. Martin is niet alleen een heerlijke plek om te wandelen, je vindt er ook nog allerlei mysterieuze overblijfselen van de Kelten.

Er zijn diverse zeer oude steengroeven en een vermoedelijk oppidum (fort) uit de Romeinse tijd. Geheimzinnig is de Cuve des Fées, een in steen uitgehakt bekken met een doorsnee van ca 3 meter. Hoe is dit loodzware gevaarte midden in het bos terecht gekomen en waarvoor heeft het gediend? Werden er offers in gebracht of diende het als doopfont?

De grot van St. Martin is een ontmoetingsplaats geweest van druiden. In de keltische beschaving vervulden de druiden een vooraanstaande rol. Zij waren de wijze mannen die zich bezig hielden met religie, rechtspraak en onderwijs. In legendes hebben ze vaak het elan van een tovenaars. Wie kent niet het verhaal van de druïde die toverdrank brouwt uit een maretak. De maretak moest met een gouden sikkeltje worden geogst uit een eikenboom (eikenbomen hebben hoogstzelden maretakken) rond middernacht, als de maan 6 dagen jong was. De druïde klom in een wit gewaad in de boom. Onder de boom werden twee witte ossen geofferd, die onderling aan hun horens waren verbonden. De grot is eigenlijk een galerij, want hij is gemaakt door mensenhanden. Tot op de dag van vandaag weet niemand wanneer en waarom. De galerij is 40 meter diep. Op regelmatige afstanden bevinden zich drie putten, waar het water van de Madon door stroomt. De putten liggen exact symmetrisch gespiegeld ten opzichte van drie fonteinen in de rotswand aan de andere kant van de Madon.

9.

Bains-les-Bains en Le Coney

Nog één adembenemende wandeling :

Te beginnen in een bocht van het Canal de l'Est, volgen we het paadje langs de waterkant tot voorbij de Ecluse de la basse du pommier (de sluis bij de appelboom in de diepte). Hier verlaten we via een glibberig trapje de kanaaloever en steken door het bos naar het glooiende open landschap rondom Bains-les-Bains.

Bains-les-Bains is een stadje van vergane glorie. De gemiddelde leeftijd van de kuurgasten van de thermale baden (gespecialiseerd in de bestrijding van hart- en vaatziekten en de ziekte van Croon) ligt toch gauw boven de 70.

Voor een pilsje kun je terecht bij het café naast het VVV-kantoor. Je wordt er bediend door een madame, type tijgerprint-kledij. Het bier smaakt er niet minder om.

Met het stillen van je honger kan je beter even wachten totdat je weer terug bent bij het begin van de wandeling, want bij Auberge le Coney kun je goed eten in een gezellige ambiance. Zorg dat je op tijd bent want na 13.30 uur sluit de kok de keuken.

